

Arrest

nr. 294 148 van 14 september 2023
in de zaak RvV X VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. MEULEMEESTER
Langestraat 152
9473 WELLE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 2 mei 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 26 april 2023 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 25 juli 2023, waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 3 augustus 2023.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 30 maart 2023 toe op het Belgische grondgebied en diende op 31 maart 2023 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Uit de gegevens van de Eurodac-databank bleek dat verzoekster op 21 maart 2023 een verzoek om internationale bescherming had ingediend in Kroatië.

1.3. Op 6 april 2023 verzocht de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) de Kroatische autoriteiten om verzoekster op grond van artikel 18.1, b), van de Verordening 604/2013/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land

of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Verordening 604/2013/EU) terug te nemen.

1.4. De Kroatische autoriteiten stemden op 20 april 2023 in met de terugname van verzoekster en werden aldus verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 26 april 2023 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Verzoekster werd hiervan op 27 april 2023 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw, die verklaart te heten:

naam: A.(…)

voornaam: P.(…)

geboortedatum: (…)

geboorteplaats: (…)

nationaliteit: Russische Federatie

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Kroatië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 20(5) van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

Mevrouw A.(…), P.(…), verder de betrokkene genoemd, die verklaart staatsburger van de Russische Federatie te zijn, bood zich op 31/03/2023 aan bij onze diensten, waarbij zij de wens uitdrukte een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Op 31/03/2023 werd haar verzoek formeel ingediend. Zij wordt vergezeld door haar zoon, zijnde A.(…) A.(…) (OV (...)).

Onderzoek van de vingerafdrukken leidde tot een treffer in het kader van Eurodac, vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van de Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffer toont aan dat de betrokkene reeds een verzoek om internationale bescherming indiende in Kroatië op 21/03/2023.

De betrokkene werd in het kader van haar verzoek om internationale bescherming gehoord op 04/04/2023. Zij verklaarde gescheiden te zijn en maakte geen melding van een partner. Zij verklaarde één kind te hebben, zijnde A.(…) A.(…), man, geboren op (…) te (…) en met Russische nationaliteit (OV (...)), met wie zij samen een verzoek om internationale bescherming in België indiende. Zij maakte verder melding van een nicht die in België verblijft. Ze verklaarde verder geen familieleden te hebben die in een andere lidstaat verblijven. Op basis van het voorgaande is een behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van Verordening 604/2013 bijgevolg niet aan de orde. De betrokkene is in het bezit van een origineel binnenlands paspoort met nummer 9614527334, afgegeven op 25/07/2014. Zij verklaarde haar internationaal paspoort onderweg verloren te hebben.

De betrokkene verklaarde dat zij Rusland op 17/03/2023 verlaten heeft omwille van politieke problemen door haar deelname aan anti-oorlogsmanifestaties. Zij verklaarde dat zij naar Istanboel, Turkije, gereisd is, waar zij op 19/03/2023 aankwam. Ze verklaarde dat zij vervolgens per vliegtuig naar Bosnië gereisd is. Ze verklaarde dat zij op 20/03/2023 via Kroatië, Slovenië en onbekende landen naar België gereisd is, waar zij op 30/03/2023 aankwam.

Tijdens het persoonlijk onderhoud werd gevraagd naar de specifieke reden(en) aan de basis van het indienen van haar verzoek om internationale bescherming in België. Met betrekking tot de omstandigheden qua opvang en/of behandeling werd de betrokkene eveneens gevraagd of zij bezwaren heeft tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013. De betrokkene verklaarde dat zij in België een verzoek om internationale bescherming wil indienen omdat iedereen zegt dat België tolerant is, dat de mensen er goed zijn en omdat zij op google gelezen heeft dat het de beste plaats is om naartoe te emigreren. Zij uitte bezwaar tegen een overdracht aan Kroatië omdat Kroatië heel dicht bij Rusland ligt en ze daar gemakkelijk teruggestuurd zou kunnen worden naar Rusland. Zij gaf aan dat het momenteel echt een dictatuur is in Tsjetsjenië.

Op 06/04/2023 werd een terugnameverzoek gericht aan de Kroatische instanties. Zij stemden op 20/04/2023 in met dit verzoek conform artikel 20(5) van Verordening 604/2013. De betrokkene dient overgedragen te worden via de luchthaven van Franjo Tuđman in Zagreb.

Gelet op het voorgaande dient te worden besloten dat de verantwoordelijkheid berust bij Kroatië.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij op de hoogte kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat zij door een overdracht aan Kroatië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoeker in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

De Kroatische instanties stemden op 20/04/2023 in met de behandeling van het door de betrokkene in België ingediende verzoek tot internationale bescherming met toepassing van artikel 20(5) van Verordening 604/2013. Een terugname op grond van artikel 20(5) impliceert dat Kroatië de betrokkene terugneemt, zich hierbij niet verantwoordelijk verklaart voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene, maar de werkzaamheden tot vaststelling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van dit verzoek, zal verder zetten en afronden. Dit betekent dat de Kroatische instanties de verantwoordelijkheid mogelijk bij een andere lidstaat zullen leggen of zullen besluiten dat zijzelf volgens de bepalingen van Verordening 604/2013 verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Kroatië in haar hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Op basis van bovenvermelde informatie zijn we van oordeel dat, in het geval dat de Kroatische instanties besluiten dat Kroatië de verantwoordelijke lidstaat is, er geen grond is om te besluiten dat de betrokkene na overdracht niet opnieuw zal worden toegelaten tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming indien hij dat wenst. De Kroatische instanties zullen na overdracht van de betrokkene het

onderzoek van haar verzoek kunnen hervatten indien de betrokkene dat wenst. Ze zullen de betrokkene niet verwijderen naar het land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek om internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Kroatië in haar hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Kroatië “indirect refoulement” impliceert merken we op dat Kroatië partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM wat betekent dat er kan van worden uitgegaan dat de Kroatische instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen. Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Kroatië sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten op de hoogte kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

We wensen hieromtrent ook te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/08) waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op “refoulement” de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We weten dat het EHRM dit standpunt later en meer bepaald in geval van Griekenland wijzigde, maar we zijn van oordeel dat deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Kroatië staande blijft. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient te richten tot de daartoe bevoegde Kroatische instanties en zo nodig bij het EHRM wat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

Kroatië onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Kroatische autoriteiten de minimumnormen inzake de asielpprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

In oktober 2019 stelde de Europese Commissie in een mededeling betreffende de toepassing van het Schengenacquis door Kroatië dat de behandeling van verzoekers en andere immigranten en het gebruik van geweld bij de controle van de grenzen een punt van aandacht blijft en dat alle maatregelen ter controle van de grenzen de toets van het EU-Handvest en van alle Europese en internationale verplichtingen op dat vlak dienen te doorstaan. Verder werd ook duidelijk gesteld dat de Kroatische instanties zich ertoe verbinden alle aantijgingen van mishandeling en geweld te onderzoeken, nauwgezet toe te zien op de toestand aan de grenzen en de Europese Commissie zullen inlichten betreffende de vooruitgang op dat vlak (“Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad over de evaluatie met het oog op de volledige toepassing van het Schengenacquis door Kroatië”, 22.10.2019, pp. 13-14, <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/NL/TXT/HTML/?uri=CELEX:52019DC0497&from=EN>).

De Kroatische regering stemde in met de ontplooiing van een onafhankelijk controlemechanisme dat toeziet op het werk van de grenspolitie met betrekking tot migratie en het recht op internationale bescherming. Dit mechanisme is sinds juni 2021 actief en omvat leden van de Kroatische Academie voor Medische Wetenschappen, de Kroatische Academie voor Rechtswetenschappen, het Centrum voor Culturele Dialoog en het Kroatische Rode Kruis. In juli 2022 bracht het mechanisme zijn eerste jaarverslag uit (een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Het stelt vast dat bepaalde aspecten vatbaar zijn voor verbetering en formuleerde daartoe een aantal aanbevelingen. Verder lezen we dat in politiekantoren aan de grens geen onregelmatigheden inzake het recht op internationale bescherming en de toegang tot de procedure om deze te bekomen werden vastgesteld (“Based on observations, irregularities regarding the right to seek asylum and access to the asylum procedure were not established in border police stations”, p. 24). Verzoeken om internationale bescherming worden in de politiekantoren aan de grens ontvangen en geregistreerd in overeenstemming met artikel 6 van de Procedurerichtlijn (“Observations in border police stations established that, in line with Article 6 of the Directive 2013/32 on common procedures for granting and withdrawing international protection, and with the EUODAC Regulation, applications for international protection are received and registered, i.e.

applicants are notified of where and how they can apply', p. 24). Gevallen van teruggedrijving die in strijd zouden zijn met artikel 4 van Protocol 4 van het EVRM - verbod tot collectieve uitzetting van vreemdelingen – werden eveneens niet vastgesteld ('Based on the insight into documentation and interviews in border police stations and announced observations of the green border (...) cases of forcible return of irregular migrants were not established which would lead to the violation of Article 4 of Protocol No 4 of the Convention prohibiting collective expulsions...', p. 24).

Paulo Rangel, Portugees Europarlementslid en rapporteur voor de toetreding van Kroatië tot de Schengenzone, bezocht in die laatste hoedanigheid in Kroatië het politiekantoor van Cetingrad en het opvangcentrum voor verzoekers om internationale bescherming in Zagreb. De conclusies van zijn rapport dat op 10.10.2022 in de parlementscommissie 'LIBE' ('Committee on Civil Liberties, Justice and Home Affairs') werd voorgesteld en besproken zijn dat de procedures van de politie en de opvang van immigranten in Kroatië bevredigend zijn en dat er geen sprake is van systemische schendingen van de mensenrechten in Kroatië (https://www.europarl.europa.eu/doceo/document/A-9-2022-0264_EN.html#_section2 ; https://multimedia.europarl.europa.eu/en/webstreaming/committee-on-civil-liberties-justice-and-homeaffairs_20221010-1500-COMMITTEE-LIBE)

Op 03.11.2022 bevestigde het Directoraat Immigratie, Burgerschap en Administratieve Zaken van het Ministerie van Binnenlandse Zaken in een bericht aan onze diensten dat Kroatië het beginsel van non-refoulement eerbiedigt en dat een aan Kroatië overgedragen persoon die na de overdracht geen internationale bescherming vraagt niet zal worden teruggestuurd naar een land waar hij of zij een reëel risico loopt onmenselijk of vernederend te worden behandeld in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest van de grondrechten en artikel 3 van het EVRM. Het 'non refoulement' beginsel is terug te vinden in artikel 6 van de Kroatische wet inzake internationale en tijdelijke bescherming van 2018 en in artikel 207 van de Kroatische immigratiewet van 2020.

Ten slotte wijzen we er op dat de betrokkene zich in een situatie bevindt die helemaal anders is dan de situatie van vreemdelingen die voorwerp zijn van 'push backs' en teruggedrijving namelijk die van een verzoeker die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Kroatië zal worden overgedragen nadat de Kroatische instanties daartoe hun akkoord verleenden. De betrokkene zal naar Kroatië terugkeren in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en aanspraak kunnen maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten.

Betrokkene verklaarde dat zij een verzoek om internationale bescherming in België wil indienen omdat iedereen zegt dat België tolerant is en dat de mensen er goed zijn. Ze gaf aan op google gelezen te hebben dat België de beste plaats is om te emigreren. We dienen echter te benadrukken dat het niet aan betrokkene is om zelf te bepalen in welke lidstaat haar verzoek dient te worden behandeld. Het volgen van de betrokkene in diens keuze van het land waar zij een verzoek om internationale bescherming wil indienen zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en om een vrije keuze van de verzoeker om internationale bescherming uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule.

Betrokkene uitte bezwaar tegen een overdracht aan Kroatië omdat Kroatië heel dicht bij Rusland ligt en zij hen gemakkelijk terug naar Rusland kunnen sturen. Ze gaf aan dat het momenteel echt een dictatuur in Tsjetsjenië is. Hieromtrent wensen we te benadrukken dat Kroatië, net als België, de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Kroatië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Het bovenstaande impliceert daarbij ook dat Kroatië, net als België, verzoeken om internationale bescherming onderwerpt aan een individueel onderzoek en dat het de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toekent aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Kroatische autoriteiten de minimumnormen inzake de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren bij het onderzoek naar het verzoek om internationale bescherming van betrokkene. Verder zijn er ook geen aanleidingen om aan te nemen dat betrokkene in Kroatië niet de kans zou krijgen op het verkrijgen van een statuut op basis van de internationale regelgeving desbetreffend. In het kader van de gemeenschappelijke minimumnormen inzake de asielpprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft die zijn vastgelegd in de Europese Richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, is deze bepaling aldus ongegrond.

De betrokkene verklaarde dat zij in Kroatië tegengehouden werd bij het oversteken van de grens, waarbij haar vingerafdrukken genomen werden, echter zij stelde dat zij er geen asielaanvraag ingediend heeft. Ze stelde niet te weten of zij een document getekend heeft en gaf aan dat zij er geen interview gehad

heeft. Vooreerst wensen we te benadrukken dat Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene derhalve inroept dat zij werd verplicht of werd gedwongen haar vingerafdrukken te laten registreren kan dan ook niet worden beschouwd als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Kroatische autoriteiten. De betrokkene verklaarde dat zij in Kroatië geen asiel aangevraagd heeft. Hieromtrent merken we op dat het vingerafdrukkenonderzoek een Eurodac-resultaat type "1" voor dit land opleverde. Artikel 24(4) van Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 bepaalt dat verzoekers voor internationale bescherming worden aangeduid met code "1" na de kenletter(s) van de lidstaat, die de gegevens heeft toegezonden. Hieruit dient te worden besloten dat de betrokkene een verzoek om internationale bescherming indiende in Kroatië.

Verder dient opgemerkt te worden dat we er van kunnen uitgaan dat Kroatië de waarborgen voor verzoekers respecteert zoals voorzien in artikel 12, van de richtlijn 2013/32/EU en dan meer specifiek §1 a: "zij moeten in een taal die zij begrijpen of waarvan redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zij deze begrijpen, worden ingelicht over de te volgen procedure en over hun rechten en verplichtingen tijdens de procedure, alsmede over de gevolgen die kunnen ontstaan indien zij hun verplichtingen niet nakomen of niet met de autoriteiten samenwerken. Zij moeten worden ingelicht over de termijnen, over de middelen waarover zij beschikken om te voldoen aan hun verplichting tot het indienen van de elementen zoals bedoeld in artikel 4 van Richtlijn 2011/95/EU en over de gevolgen van een expliciete of impliciete intrekking van het verzoek. Die informatie moet tijdig genoeg worden verstrekt om verzoekers in staat te stellen de in deze richtlijn gewaarborgde rechten uit te oefenen en de in de artikel 13 omschreven verplichtingen na te komen".

Een recente bron is het rapport over asiel en internationale bescherming van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" over Kroatië (Lana Tučkorić, "Asylum Information Database – Country Report: Croatia – 2021 update", laatste update op 22.04.2022, <https://www.asylumineurope.org/reports/country/croatia>, verder AIDA-rapport, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene). Hierin wordt gesteld dat er geen aanwijzingen zijn dat personen, die in het kader van de Dublin-verordening aan Kroatië worden overgedragen problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming ("Applicants who are returned from other Member States in principle do not have any obstacles to access the procedure for granting international protection in Croatia", p. 52). Er wordt vermeldt dat verzoekers die hun verzoek impliciet introkken hun initieel verzoek kunnen hervatten wanneer ze terug in Kroatië zijn. Verzoekers die hun verzoek expliciet introkken zullen een navolgend verzoek moeten indienen (AIDA, p. 52).

Wat de opvangfaciliteiten betreft benadrukken we dat het AIDA-rapport aantoont dat er geen gevallen gekend zijn van verzoekers die geen opvang verkregen vanwege een tekort aan plaatsen (AIDA-rapport, p.80). Kroatië heeft twee opvangfaciliteiten voor verzoekers om internationale bescherming, een in Zagreb en een in Kutina, 80 kilometer ten zuiden van Zagreb. Het rapport stelt dat geen problemen werden gerapporteerd betreffende de levensomstandigheden. Door renovatiewerken zijn de levensomstandigheden bovendien sterk verbeterd. Er worden in de centra drie maaltijden per dag voorzien en zwangere vrouwen, nieuwe moeders en kleine kinderen krijgen nog een extra snack (AIDA, pp. 83-85).

Het AIDA-rapport vermeldt dat verscheidene NGO's hun bezorgdheid hebben geuit over pushbacks door de Kroatische politie aan de grens. Deze praktijk bleef in 2021 een van de voornaamste problemen binnen het Kroatische asielsysteem (AIDA, p.25). We wensen in dit verband te benadrukken dat het rapport vermeldt dat UNHCR assistent hoog-commissaris Gillian Triggs de grens tussen Kroatië en Bosnië-Herzegovina in juli 2021 bezocht. Zij stelde dat ze inbreuken kon vaststellen maar verwelkomde de beslissing van de Kroatische overheid om een onafhankelijk orgaan op te richten om de situatie aan de grens te controleren (AIDA, p. 26). We ontkennen niet dat het gebruik van geweld door de politie het voorwerp uitmaakt van kritiek en in een poging de buitengrenzen te controleren en illegale grensoverschrijdingen te vrijdelen soms disproportioneel is volgens bepaalde opinies.

In het Amnesty International Rapport 'Pushed to the edge- violence and abuse against refugees and migrations along the Balkans route' van 2019 (toegevoegd aan het administratief dossier) wordt wel degelijk melding gemaakt van pushbacks en mistoestanden op grote schaal aan de grens met Bosnië maar het betreft hier niet de personen die via de Dublin verordening worden getransfereerd, noch andere personen aan wie reeds de toegang tot de asielprocedure werd verleend, het betreft inbreuken op de

internationale verplichtingen van Kroatië door de ordediensten aan de grens ten aanzien van personen aan wie de toegang tot het grondgebied en de toegang tot de procedure voor internationale bescherming wordt ontzegd. Ook de Kroatische ombudsvrouw Lora Vidović is zich bewust van het probleem en publiceerde op 25.07.2019 een aan haar gerichte anonieme brief over de mistoestanden in het kader van haar bevoegdheid om in laatste instantie bij toepassing van artikel 19 van de ombudsman wetgeving het publiek te informeren over mistoestanden waarin ze onvoldoende of geen reactie krijgt vanuit de bevoegde instanties (toegevoegd aan het administratief dossier). Ook uit deze publicatie leren we dat het in hoofdzaak gaat over acties ten aanzien van groepen van personen die nog geen toegang kregen tot de procedure voor een verzoek tot internationale bescherming, het akkoord tot terugname van Kroatië impliceert dat betrokkene toegang zal krijgen tot de procedure indien hij dat zelf wenst. Er is in hoofd van betrokkene geen risico op persoonlijke blootstelling aan mishandeling door de politie op de grens met Bosnië en indien betrokkene wel het slachtoffer zou worden van mishandeling kan betrokkene binnen Kroatië met haar klacht terecht bij diverse instanties waaronder de ombudsvrouw en specifieke NGO's zoals o.m. Amnesty International die zich van de mistoestanden bewust zijn en, zo blijkt uit het boven vernoemd rapport, ook binnen de opvangstructuren voor asielzoekers actief zijn.

Het feit dat kritische opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten van opvang en behandeling van verzoekers om internationale bescherming in Kroatië is volgens ons onvoldoende om tot het besluit te komen dat ten aanzien van Kroatië in het geheel niet kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel en dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Kroatië worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Betreffende haar gezondheidstoestand verklaarde de betrokkene dat zij kampt met nier- en rugproblemen. Ze maakte melding van een cyste op haar hoofd. Ze gaf aan dat zij niet opgevolgd wordt door een arts, maar gaf aan een doktersafpraak te hebben. Ze stelde geen medicatie te nemen, noch over medische documenten te beschikken. Tot op heden bracht de betrokkene geen attesten of concrete elementen aan die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende haar gezondheid een overdracht aan Kroatië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid een reëel risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het AIDA-rapport vermeldt dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers wettelijk gewaarborgd is. Deze toegang omvat spoedeisende hulp, noodzakelijke behandelingen en de behandeling van mentale stoornissen (AIDA, pp. 91-92). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Kroatië een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben of zou leiden tot de conclusie dat opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Kroatië in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat in het geval van de betrokkene de in Verordening 604/2013 bedoelde voorzorgsmaatregelen niet zouden volstaan.

We merken in deze verder op dat de Kroatische autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene of minstens 10 werkdagen vooraf in geval van speciale noden.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Kroatië niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Kroatië niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming, die aan de Kroatische autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 20(5) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient zij zich aan te bieden bij de bevoegde Kroatische autoriteiten.

*Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering.
(...)"*

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 3.2 van de Verordening 604/2013/EU, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Verzoekster formuleert haar grieven als volgt:

"Wat betreft het risico op indirect refoulement:

De Belgische overheid is van mening dat Kroatië gehouden is om de aanvraag van verzoeker tot internationale bescherming te behandelen onder de Verordening nr. 604/2013.

Kroatië erkent haar bevoegdheid evenwel niet. De Kroatische overheid heeft echter aanvaard om verzoeker terug te nemen op grond van het artikel 20.5 Vo nr. 604/2013, dat als volgt luidt

'5. De lidstaat waarbij het verzoek om internationale bescherming is ingediend, is verplicht om, op de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden en met het oog op afronding van de procedure tot bepaling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, over te gaan tot terugname van de verzoeker die zich zonder verblijfstitel in een andere lidstaat ophoudt of daar opnieuw een verzoek heeft ingediend na zijn eerste, in een andere lidstaat ingediende verzoek te hebben ingetrokken tijdens de procedure tot bepaling van de lidstaat die verantwoordelijk is."

Gelet op het voorgaande kan de Belgische overheid er niet zonder meer van uitgaan dat de aanvraag van verzoeker tot internationale bescherming daadwerkelijk in Kroatië zal worden behandeld.

Hoewel het correct is dat Kroatië is toegetreden tot de Schengenzone, zijn er in april en maart 2023 verontrustende rapporten verschenen, waaruit een aanhoudende praktijk van teruggedrijving van vluchtelingen naar de grenzen blijkt.

Het betreft gezaghebbende rapporten, onder meer door ECRE:

14th April 2023 | News

« A recent investigation reveals that top Croatian officials reside over a WhatsApp group used to share pictures and information on EC-funded Koridor operations. More than 100 migrants were removed from Croatia to be placed in an EU-financed detention centre in Lipa before their forced return to their countries of origin. A high-level meeting between Italy, Croatia and Slovenia is expected to be organised in the upcoming weeks to coordinate "border security". The overwhelming evidence of violations of the rights of people on the move in Croatia including pushbacks, torture and denial of the right to asylum had been a concern in the country's admission into the Schengen area. Following the Council's decision to admit Croatia to the zone, EC RE and other rights and humanitarian organisations criticised the decision for disregarding the ill-treatment of displaced people in the country and called the Croatian authorities to end border abuses, ensure full accountability for unlawful practices, and establish a credible and effective independent border monitoring mechanism. A recent investigation by Lighthouse Reports and partners revealed that top Croatian officials reside over an unofficial WhatsApp group called 'OA Koridor II- Zapad', in which Croatian border police shared sensitive information about apprehensions of foreign nationals, including disturbing photographs, between August 2019 and February 2020. Croatia's Koridor operations receive millions of euros to carry out operational actions aimed at "combating irregular migration and crimes related to smuggling of people. A recent joint EC RE and PIC UM paper underlined that member states must ensure that all actions supported by EU funds are compliant with the Charter of fundamental rights and the Commission can freeze EU funding where EU-funded actions violate fundamental rights. Instead, the Commission recently approved the Croatian national programmes for border management and internal security, declaring them compliant with fundamental rights. EC RE calls on the Commission to review its assessment of these programmes and ensure that EU resources do not directly finance pushbacks and fundamental rights violations. Around 100 people arrive to Rijeka city close to Slovenia

and Italy, according to the latest report from Border Violence Monitoring Network (BVMN) for February. They stay in Rijeka for one or two night before heading to Italy via Slovenia. BVMN says "This change in arrivals might be related to the so-called "7-dayspaper", a colloquial term used for the expulsion papers " that Croatian authorities began issuing in 2022 to demand people to leave the country within seven days. The report also underlines that despite criminalization of assisting people on the move, locals managed to build a permanent emergency hub near the train of Rijeka. Italy recently called for a "high-level meeting" with Croatia and Slovenia "to discuss ways to tighten border controls " due to the rise in arrivals in Rijeka city. "We are looking at ways for Italy, Slovenia and Croatia to jointly secure the external Schengen border ", said Italian Foreign Minister Antonio Tajani.

Meanwhile, Croatian authorities removed more than 100 migrants in late March and sent them in buses to Bosnia and Herzegovina (BiH). Reportedly, the Prime Minister of Una Sana Canton Mustafa Ruznic sent an open letter to Bosnia's state security and foreign ministers, as well as to the head of the Foreigners Affairs Service, demanding an explanation for the increased number of migrants and refugees reportedly returned from Croatia to BiH. Ruznic raised concerns about the placement of the forcefully deported migrants in the EU-funded detention facility which was opened in the Temporary Reception Centre in Lipa. "It is impossible that no one knows anything, and that large groups of people are returning to Bihac under official police escort, and that an area fenced off with a large wire has been built in the Lipa centre ". Una-Sana Canton police spokesperson Bahrudin Dzelalagic told media on 6 April: "Only yesterday, 37 migrants were deported back to Bosnia and Herzegovina, and we have noticed an increased presence in the city... We do not have information on how many of them are in the detention centre". EU's Neighborhood and Enlargement Commissioner, Oliver Vårhelyi said in late November 2022 during the signing ceremony of the cooperation agreement between BiH and the IOM on voluntary and forced returns: "We need to keep our detention facilities in Lipa and the region under control, meaning that the fake asylum-seekers must be detained until they return to their countries of origin Furthermore, the No Name Kitchen collective shared documents showing that the Croatian authorities send documents to removed migrants requesting them to pay the cost of their forced removal. The Council of Europe's anti-torture committee underlined in its latest report that collective expulsions are prohibited under the European Convention on Human Rights

En verder :

When Lighthouse Reports filmed and published footage in 2021 of Croatian police officers in black balaclavas heating refugees while illegally forcing them back across the border into Bosnia and Herzegovina, the victims ' sharp screams echoing through the forest, the Croatian government was quick to evade responsibility.

The illegal treatment, Croatian Interior Minister Davor Bozinovic assured, was an isolated case. The police officers responsible had not acted on the instructions of the government, and neither ministers nor police chiefs had known anything about it, he claimed.

Migration experts, asylum lawyers and human rights activists were sceptical. They suspected that high-ranking Croatian officials knew about the pushbacks, which took place under a police operation known as Korridor ' - which is partially financed by the EU - and that perhaps they even ordered them.

En verder :

Lighthouse Reports and its partners investigated and proved, through leaked WhatsApp communications, that high ranking Croatian officials were fully aware of a pushback operation called " Koridor". The unofficial WhatsApp group named "OA Koridor II-Zapad" was used by Croatian border police to share sensitive information and photographs between August 2019 and February 2020. Croatia receives a significant amount of money to fight irregular migration and human trafficking. A recent EC RE and PIC UM paper stresses that all actions supported financially by the EU must comply with the Charter of Fundamental Rights and that the Commission can stop funding when fundamental rights are violated.

The independent movement No Name Kitchen denounced a new illegal phenomenon against people on the move, occurring in the border between the EU and Bosnia and Herzegovina. Indeed, people are being taken by bus from Croatia to Lipa camp or Borici camp, which are funded with EU money. According to the testimonies No Name Kitchen obtained (i) many of them received an expulsion paper saying that they are not allowed to enter the European Economic Area for one year, (ii) they didn't have either lawyers nor translators to help them.

En verder:

The Prime Minister of Una Sana Canton, one of ten cantons in Bosnia's Federation entity, Mustafa Ruznic, has sent an open letter to Bosnia's state security and foreign ministers, as well as to the head of the Foreigners Affairs Service, SPS, demanding an explanation for the increased number of migrants and refugees reportedly returned from Croatia to Bosnia based on a bilateral readmission agreement.

Ruznic said a significant number of them are unknown to the authorities and might present a security risks and complained of not being informed about a detention centre.

"There are indications that a detention centre has been opened in the Temporary Reception Centre, TRC, in Lipa, with your apparent approval, without informing us, " Ruznic wrote in the letter on Thursday.

"According to our information, which you have kept silent about, migrants who are prohibited from moving are being accommodated and monitored in this centre," he added.

He sought an explanation from the SPS, which is in charge of TRC Lipa, in the northwest Krajina region, one of the areas most affected by the refugee crisis.

The new mass deportation that has reportedly been going on for weeks caught public attention in Bosnia last week when 80 migrants and refugees were deported from Croatia to Bosnia and sent to the Lipa Temporary Reception Center in Bihac.

En verder:

Croatia on March 31 returned a second group of migrants to Bosnia-Herzegovina amid questions about where the migrants should be allowed to apply for asylum.

A group of about 93 people who were deported by Croatia are being housed in a temporary reception center near the town of Bihac in northwestern Bosnia. The first group of about 80 migrants arrived at the center from Croatia on March 30.

They were brought to the center accompanied by the Bosnian Border Police in coordination with the State Service for Foreigners' Affairs.

Mustafa Ruznic, the leader of Una-Sana Canton in northwestern Bosnia, told RFE/RL that he asked the Bosnian authorities to provide information about the origin of the migrants and the reason they were relocated from Croatia. He has not yet received an answer.

Croatian police did not respond when asked by RFE/RL to comment on the readmission of the migrants.

A spokesman for the Bosnian Security Ministry told RFE/RL that the migrants were brought to the border crossing under the readmission agreement between Bosnia and Croatia.

"This is a regular procedure, and this is what we are doing toward Serbia and toward Montenegro under agreements with these countries," Admir Malagic said.

The agreement envisages that people who enter Croatia from Bosnia will be returned to Bosnia:

En tenslotte:

Croatia continues to treat illegal migrants violently, access to abortion in the country is limited, defamation lawsuits threaten the work of journalists and the media, domestic violence is on the rise, and Roma continue to face discrimination, Amnesty International's (AI) 2022 report on human rights notes.

Croatia's Pushback Policy: A System of Unlawful, Covert, and Perpetuated Expulsions Since news of pushbacks from Croatia first circulated in 2016,¹ several years' worth of reporting and documentation by national and international human rights institutions, media, and humanitarian organizations corroborate a clear pattern of pushbacks of migrants from Croatia. The following analysis demonstrates that such pushbacks are, in fact, the result of an intentionally crafted and maintained state policy. First, the existence of a Croatian state policy is made evident by the clear and consistent tactics employed by Croatian authorities engaged in such pushbacks, as laid out in Section I. Second, the existence of this policy has been repeatedly documented and supported by several diverse forms and sources of evidence, discussed in Section II. Third and finally, such pushbacks are designed to be concealed and obscured such that authorities can obstruct efforts at accountability and perpetuate the practice with impunity, as argued in Section III.

Croatia's pushback modus operandi Pushbacks from Croatia follow a clear set of tactics crafted to swiftly expel migrants including asylum-seekers² apprehended within Croatia to neighboring countries without adherence to legal procedure or oversight. As a means of deterrence and in reflection of the disregard with which authorities treat those expelled from its territory, these pushbacks also routinely employ grave and even sadistic violence that has been categorized as torture. Early reports of pushbacks from Croatia flagged indiscriminate expulsions paired with patterns of violence directed toward migrants, including "beating with sticks, kicking and punching, robbery, and the destruction of personal items, notably telephones."³ In 2018, the Croatian Ombudswoman highlighted a clear pushback pattern composed of apprehensions within Croatian territory: disregard of individuals' asylum claims; forced transportations of these individuals by van; beatings with batons and within police cordons; theft of their money and destruction of their cell phones; their informal detention at police stations; and a complete absence of translation and record-keeping in the process.⁴ In May 2020, Danish Refugee Council ("DRC") documented what it described as "systematically and continuously reported" pushbacks suggesting "deliberate practices" at the Croatian border.⁵ Reports collected by its staff working at the Bosnian border month captured the "spray-painting of crosses" on 33 migrants' heads.⁶ In another example of extreme violence, a group of 16 from Pakistan and Afghanistan reported being tied to trees while shots were fired in their direction; being beaten and cut with knives; and having their wounds covered with food before being expelled from Croatia. The violence experienced during these pushbacks reflects the utilization of illtreatment as a deterrence tactic targeting people on the move. In June 2020, the UN Special Rapporteurs on the human rights of migrants and on torture and other cruel, inhuman or degrading treatment or punishment documented "the use of electric shocks, forced river crossings and stripping of clothes despite adverse weather conditions, forced stress positions, gender insensitive body searches" in addition to the

above-mentioned spray-painting of crosses on migrants heads. 8 Following its August 2020 fact-finding mission to Croatia, the Council of Europe's Committee on the Prevention of Torture and Inhuman or Degrading Treatment or Punishment ("CPT") identified similar patterns and described the existence of a special regime for individuals intercepted after crossing the Croatian border irregularly. 9 In addition, the CPT noted the transportation within overcrowded, enclosed vans amounting to ill-treatment; 10 credible allegations of physical ill-treatment by Croatian officers; 11 and a lack of accountability mechanisms for these acts. 12 The UN Special Rapporteurs, for their part, concluded that Croatia's treatment of migrants during pushbacks "appears specifically designed to subject migrants to torture and other cruel, inhuman or degrading treatment. 27 The secretive nature of Croatia's pushback practices, coupled with obstacles preventing victims from coming forward, 28 makes the total number of such pushbacks difficult to estimate. However, DRC alone documented 30,309 pushbacks from Croatia between June 2019 and September 2021, highlighting a widespread and consistent practice. 29 II. Evidence and documentation of Croatian pushbacks

III. Secrecy, obstruction, and impunity When faced with such evidence of their state policy of pushbacks, Croatian officials have responded with denial and justification that obscures their widespread policy. In response to the CPT's strong condemnation of the pushbacks it confirmed during its 2020 visit, the Croatian government first described the alleged pushbacks as "diversion" or "interception" operations that prevent individuals from accessing Croatia in areas outside its territory, therefore not under its jurisdiction. 64 Yet in 2019, the then-Croatian president had already admitted that pushbacks occur inside Croatia, explaining that "when you are pushing people back, there is a little bit of force." 65 Current president Zoran Milanovic has taken a similar position by deeming "a certain amount of violence" necessary to prevent irregular border crossings 66—and calling the CPT's members "pests that keep sticking their noses out and giving lessons." 67 Other officials continue to insist allegations of pushbacks are simply lies. 68 In fact, Croatia's pushback policy is designed to be concealed and conducted covertly, such that similar allegations of violations are extremely difficult to prove and just as easily ignored. As highlighted by the CPT, record-keeping is crucial to law enforcement accountability and oversight, 69 yet both external investigations and the head of a key border police station in Croatia 70 have confirmed that those pushed back by Croatian authorities are never registered and pushback operations are not recorded. Officials executing such pushbacks communicate informally through WhatsApp and Viber groups 71 or private phones 72 rather than official channels. Whistleblowers have stressed that pushbacks are designed to leave no trace, as if individuals never encountered authorities and were never returned. 73 The use of balaclavas and unmarked vans hinders affected individuals from themselves identifying key details about those responsible for their (mis)treatment, whereas the confiscation and destruction of their mobile phones minimizes evidence of such pushbacks and their presence in Croatia. Even where individuals are handed over to Croatian authorities from third countries such as Slovenia, Croatian officers have confiscated and destroyed documentation they have from those countries upon taking custody of the person. 74 Finally, such operations aim to obstruct individuals' access to witnesses and outside assistance, with whistleblowers admitting that "we have to catch them before they reach human rights groups or any place that would help them to seek asylum," 75 and leaked emails revealing official instructions that there be no cameras or other parties present during pushback operations. 76 Such tactics allow Croatia to rely on the absence of official records in maintaining that pushbacks simply do not occur. 77 In tandem, authorities have deliberately hindered inquiries that could uncover potential proof to the contrary including those of the Croatian Ombudswoman 78 and the CPT, which lamented that officials had provided incomplete information about sites where migrants were deprived of liberty and obstructed its access to necessary records and documentation. 79 The CoE's SR on Migration and Refugees has flagged Croatia's manifest unwillingness to effectively investigate allegations of serious abuse in this context. 80 In its review, which revealed not one single trial of a law enforcement officer implicated in pushbacks since reports of their practiced emerged, the CPT concluded that investigative authorities have not shown the independence and thoroughness necessary to conduct effective criminal investigations into pushback allegations. 81 Prosecutorial authorities have demonstrated similar unwillingness to investigate thoroughly and have relied excessively on officers' statements and the lack, of official records to dismiss evidence not emanating from authorities. 82 Those seeking justice in relation to border operations—including lawyers—have been subjected to intimidation and retaliation. 83 Despite the many reports on ill-treatment and related criminal complaints against Croatian forces, not a single officer has been charged of any criminal offence in relation to violent pushbacks. 84 When they are not summarily dismissed, investigations remain open with no steps taken to identify and punish perpetrators, even for cases closely monitored by the CPT. 85 In the case of identifiable officers filmed beating PoMs at borders, only disciplinary proceedings resulting in a three-month suspension followed. Croatian media reported that this was to stop the officers from publishing more evidence on the state policy. 86 These developments sadly confirm the finding of the European Court of Human Rights on the unavailability of effective investigations—and therefore of

effective remedies—in relation to the behavior of law enforcement officers during pushback operations in Croatia.
87 *This impunity enables Croatian pushbacks to continue.*

Gelet op het gegeven dat Kroatië zich niet bevoegd heeft verklaard voor de asielaanvraag van verzoeker, en op het gegeven dat Kroatië vluchtelingen nog steeds terugleidt naar de grenzen, ondanks haar toetreding tot de Schengenzone, kon de Belgische overheid niet uitgaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

Wat betreft het risico op dakloosheid:

In casu heeft de toetreding van Kroatië tot de Schengenzone tot gevolg dat het aantal aanvragen tot internationale bescherming spectaculair is toegenomen:

The number of migrants arriving in Slovenia since Croatia entered Europe's Schengen passport-free zone on January 1 has shot up by 300 percent

Zelfs indien niet alle asielzoekers blijven, bestaat er niettemin een reëel risico dat ze zullen worden teruggestuurd naar Kroatië onder de Dublin-III Verordening.

Nergens heeft de Belgische overheid geverifieerd welke impact deze zeer sterke toename heeft op de levensomstandigheden van de asielzoekers in Kroatië, en met name of er voldoende opvangcapaciteit is en de asielinstanties afdoende uitgerust zijn om de asielprocedure correct te behandelen.

Dit geldt zeker nu het AIDA-Country Report voor Kroatië (update april 2022) vermeldt dat de opvangcapaciteit beperkt is:

« In Croatia there are 2 Reception Centres for Applicants of International Protection: Capacity and occupancy of Reception Centres for Asylum Seekers: 2021 Centre Location Maximum capacity Occupancy Hotel Por in City of Zagreb 600 N/A Kutina 80km from Zagreb 100 N/A Total 700 N/A Source: UNHCR, Annual Statistical Snapshot - Asylum: Croatia 2020, available at: <https://bit.ly/33OMsPk>. According to the Ministry of Interior's information from previous years, the total capacity in both Reception Centres is 700 ; »

2.2. Het enig middel is niet-ontvankelijk in zoverre verzoekster daarin de schending aanvoert van artikel 3.2 van de Verordening 604/2013/EU, aangezien zij verzuimt uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing deze bepaling uit de Europese verordening zou schenden.

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

2.4. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

2.5. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidsstoezicht van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verwerende partij in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

2.6. De Raad stelt vast dat verzoekster in haar middel nergens de pertinente vaststelling weerlegt dat haar vingerafdrukken op 21 maart 2023 werden geregistreerd in Gvozd (Kroatië) in het kader van een verzoek om internationale bescherming. Verzoekster betwist evenmin dat de gemachtigde van de staatssecretaris op 6 april 2023 een terugnameverzoek richtte aan de Kroatische autoriteiten in toepassing van artikel 18.1, b), van de Verordening 604/2013/EU waarmee dezen op 20 april 2023 uitdrukkelijk instemden. In hun schrijven garanderen de Kroatische autoriteiten dat verzoekster toegang zal krijgen tot de asielprocedure en tot adequate behuizing, gezondheidszorg en rechtshulp. Uit het zogeheten Dublin-interview, dat op 4 april 2023 van verzoekster werd afgenomen, blijkt dat zij geen specifieke reden had waarom zij haar verzoek om internationale bescherming in België indiende en dat zij, behoudens de korte afstand tussen Kroatië en de Russische Federatie, geen reden kon opgeven die haar verzet tegen een overdracht naar Kroatië zou kunnen rechtvaardigen.

2.7. Verzoekster meent in haar middel dat de Belgische overheid er niet zonder meer kan van uitgaan dat haar verzoek om internationale bescherming in Kroatië daadwerkelijk zal worden behandeld. Ter

adstructie citeert verzoekster informatie van ECRE en persartikels van “*lighthouse reports*” over *pushbacks* van migranten vanuit Kroatië. In deze landeninformatie wordt vooral de situatie belicht van migranten op de balkanroute die door de Kroatische politie worden teruggedreven naar Bosnië-Herzegovina nadat zij op illegale wijze de grens zijn overgestoken. Verzoekster beperkt zich echter tot het louter citeren van de landeninformatie en besluit hierbij als volgt: *“Gelet op het gegeven dat Kroatië zich niet bevoegd heeft verklaard voor de asielaanvraag van verzoeker, en op het gegeven dat Kroatië vluchtelingen nog steeds terugleidt naar de grenzen, ondanks haar toetreding tot de Schengenzone, kon de Belgische overheid niet uitgaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.”*

2.8. De Raad merkt op dat verzoekster de concrete motieven van de bestreden beslissing ongemoeid laat. De door verzoekster aangeleverde informatie laat vervolgens niet toe te concluderen haar verzoek om internationale bescherming na een transfer naar Kroatië niet zou worden behandeld. De door verzoekster in haar middel aangeleverde informatie heeft namelijk betrekking op *pushbacks* aan de grenzen en niet op Dublin-terugkeerders. In de beslissing wordt dit trouwens onderschreven: *“Ten slotte wijzen we er op dat de betrokkene zich in een situatie bevindt die helemaal anders is dan de situatie van vreemdelingen die voorwerp zijn van ‘push backs’ en terugdriving namelijk die van een verzoeker die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Kroatië zal worden overgedragen nadat de Kroatische instanties daartoe hun akkoord verleenden. De betrokkene zal naar Kroatië terugkeren in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en aanspraak kunnen maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten.”* In een recente conclusie heeft de advocaat-generaal van het Hof van Justitie bevestigd dat het bestaan van een *pushback*-praktijk niet relevant is voor de beoordeling van de rechtmatigheid van een overdrachtsbesluit, aangezien verzoeker na diens overdracht geen risico loopt om daaraan te worden blootgesteld (cf. Conclusie van advocaat-generaal J. Richard de la Tour van 13 juli 2023 in de zaak C-392/22, X t. *Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid*, §33). In weerwil van verzoeksters ongestaafde beweringen blijkt uit het zogeheten AIDA-rapport van ECRE dat in de bestreden beslissing wordt aangehaald (Lana Tučkorić, *“Asylum Information Database – Country Report: Croatia – 2021 update”*, van 22 april 2022) dat er geen problemen ontstaan voor Dublin-terugkeerders om toegang te krijgen tot de asielprocedure en de opvangfaciliteiten in Kroatië (AIDA-rapport, p. 52). Verzoekster toont dan ook niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris onzorgvuldig of kennelijk onredelijk te werk ging door te oordelen dat *“(h)et feit dat kritische opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten van opvang en behandeling van verzoekers om internationale bescherming in Kroatië volgens ons onvoldoende (is) om tot het besluit te komen dat ten aanzien van Kroatië in het geheel niet kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel en dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Kroatië worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest”*.

2.9. Het door verzoekster geschonden geachte artikel 3 van het EVRM is inhoudelijk identiek aan artikel 4 van het Handvest en bepaalt het volgende: *“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*.

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) is van oordeel dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 66). Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Het EHRM stelt in vaste rechtspraak dat het aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Indien

dit begin van bewijs wordt geleverd, dan verschuift de bewijslast en is het aan de verdragsluitende staat om in dat geval iedere twijfel over het bewijs weg te nemen. Om het risico op foltering of onmenselijke behandeling te bepalen, moet de verdragsluitende staat met name de voorzienbare gevolgen van het terugsturen van de vreemdeling naar het land van bestemming onderzoeken, daarbij rekening houdend met de algemene situatie in het land én de persoonlijke omstandigheden van de vreemdeling (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (c)).

De bestreden beslissing houdt in dat verzoekster zal worden overgedragen aan Kroatië, nu zij in dit land reeds eerder een verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend. Deze elementen kunnen ook op duidelijke wijze in deze beslissing zelf worden gelezen, zodat verzoekster niet ernstig kan voorhouden als zou in de beslissing niet worden ingegaan op het land waaraan de overdracht wordt gevraagd en zijn administratieve situatie in dit land. Kroatië is als lidstaat van de Europese Unie gebonden aan het EU-*acquis* dat voorziet in rechten en voordelen die verbonden zijn aan de internationale beschermingsstatus, zoals voorzien bij het Gemeenschappelijk Europees Asiel Systeem (GEAS). Er kan dan ook van worden uitgegaan dat verzoeksters verzoek om internationale bescherming door de Kroatische autoriteiten zal worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. In zijn arrest van 19 maart 2019 heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie het wezenlijk belang van het Unierechtelijk vertrouwensbeginsel nog in herinnering gebracht (zie HvJ, 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a. t. Bondsrepubliek Duitsland*, §§83-85).

De eventuele tekortkomingen in de asielprocedure en opvangomstandigheden in Kroatië vallen alleen dan onder artikel 4 van het Handvest – welk artikel overeenstemt met artikel 3 van het EVRM en waarvan de inhoud en de reikwijdte dus krachtens artikel 52, lid 3, van het Handvest dezelfde zijn als die welke er door genoemd verdrag aan worden toegekend – wanneer die tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak (zie EHRM, 21 januari 2011, *M.S.S. tegen België en Griekenland*, § 254). Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is slechts bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (zie in die zin EHRM, 21 januari 2011, *M.S.S. tegen België en Griekenland*, §§ 252-263). Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, *Jawo t. Bondsrepubliek Duitsland*, nr. C-163/17, §§91-92).

Uit de rechtspraak blijkt dat het in de eerste plaats aan de verzoeker toekomt om *in concreto* aan te tonen dat de tekortkomingen in de EU-lidstaat, waar zijn verzoek om internationale bescherming zal worden behandeld, deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken.

2.10. In haar tweede middelonderdeel maakt verzoekster gewag van een risico op dakloosheid en stelt zij dat de spectaculaire toename van het aantal verzoekers om internationale bescherming in Kroatië ertoe zal leiden dat er onvoldoende opvangcapaciteit beschikbaar is en de instanties niet afdoende uitgerust zullen zijn om de asielprocedure correct af te handelen. Verzoekster citeert hierbij een uittreksel uit het AIDA-rapport waarin de capaciteit van de opvangcentra wordt weergegeven, maar hieruit kan geenszins worden opgemaakt dat zij geen opvang zou kunnen genieten indien zij aan de Kroatische autoriteiten zou worden overgedragen.

2.11. Op basis van de lectuur van het geheel van het AIDA-rapport blijkt niet dat er actueel in Kroatië capaciteitsproblemen rijzen. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande het volgende overwogen: “Wat de opvangfaciliteiten betreft benadrukken we dat het AIDA-rapport aantoont dat er geen gevallen gekend zijn van verzoekers die geen opvang verkregen vanwege een tekort aan plaatsen (AIDA-rapport, p.80). Kroatië heeft twee opvangfaciliteiten voor verzoekers om internationale bescherming, een in Zagreb en een in Kutina, 80 kilometer ten zuiden van Zagreb. Het rapport stelt dat geen problemen werden gerapporteerd betreffende de levensomstandigheden. Door renovatiewerken zijn de levensomstandigheden bovendien sterk verbeterd.” Recent werd door de Nederlandse Raad van State

trouwens bevestigd dat men in het kader van Dublintransfers naar Kroatië mag uitgaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel (RvS (NL), 13 september 2023, *ECLI:NL:RVS: 2023:3411*).

2.12. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 3 van het EVRM. Verzoekster toont niet aan dat zij bij een overdracht naar Kroatië een risico loopt op dakloosheid, zoals zij beweert, noch dat zij in een situatie van verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen. Verzoekster toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde elementen niet of onvoldoende heeft onderzocht of dat de beslissing niet deugdelijk zou zijn gemotiveerd. Er blijkt geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, noch van de materiële motiveringsplicht.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien september tweeduizend drieëntwintig door:

F. TAMBORIJN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERKIMPEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN